

rimeligt, at man ikke er med til at bidrage osv. Det kan vi jo have en lang og ideologisk diskussion om.

Summa summarum er vel, at her bryder man skattestoppet. Man har givet en garanti før valget: Ingen skal komme til at opleve, at deres situation ændrer sig. Der kan have været begrundelser, dengang man indførte de her regler. Hvad ved jeg? Der kan have været nogle, som faktisk bevidst har tænkt: Jamen det er vigtigt, at de her ikke skal betale den her skat på grund af særlige omstændigheder osv. Men nu pålægger man dem så en skat på 8 pct.

Vi er sådan set enige i Det Radikale Venstre, men vi ville jo gerne reservere pengene til at få sat skatten ned på arbejde; det vil regeringen ikke. Så samlet er der jo bare tale om en skatteforhøjelse, og for den konkrete, enkelte borger er det faktisk en markant skatteforhøjelse, en 8-procents-skat, man lige får banket oven i hovedet.

Er det ikke rigtigt, at så må man dog set fra borgerens synsvinkel konstatere, at skattestoppet ikke holder? Det kan godt være, at regeringen lukker et hul ét sted, men de åbner altså et hul i deres eget skattestop.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg plejer ikke at bruge den slags udtryk, men jeg vil sige, at det, jeg netop har lagt øre til her, er det værste vrøvl, jeg nogen sinde har hørt.

Der står ingenting i skattestoppapiret eller i de forudsætninger for skattestoppet, som er bygget op, om, at vi vil forhindre at huller lukkes, tværtimod. Det er da helt oplagt, at hvis der er en utilsigtet anvendelse af en lovgivning, som vi ser det her, så skal det hul lukkes, punktum, slut, færdig.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 238: Forslag til lov om afgift af mineralsk fosfor i foderfosfat.

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 28/4 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 17.50

Forhandling

Peter Christensen (V):

I forbindelse med aftalen om vandmiljøplan III blev der indgået aftale om, at de fremtidige instrumenter i miljøpolitikken skal være en afgift på mineralsk fosfor i foderblandinger. Afgiften på fosfor er et middel, og målet er mindre miljøbelastning. Det forventes, at forslaget vil have en stor virkning på fosforoverskuddet og accelerere udfasningen af mineralsk fosfor i dyrefoderet.

Det vigtigste i det forslag er i skattemæssig sammenhæng naturligvis afgiften på mineralsk fosfor og tilbageførslen af det provenu, der vil komme herfra.

Jeg vil gerne fremhæve et par pointer i den forbindelse:

Afgiften på mineralsk fosfor i foderblandinger er relativt nem at administrere, det vil sige, at der ikke pålægges landbruget en ny administrativ byrde; man øger derimod incitamentet til at begrænse udledningen af mineralsk fosfor.

Afgiften vil være 4 kr. pr. kilo, og det forventes at medføre et øget provenu i størrelsesordenen 35 mio. kr. i 2005. Omfanget af afgiften er naturligvis afhængigt af forbruget af fosfor: Jo mindre brug af fosfor og jo mere miljørigtig adfærd, jo færre penge i statskassen. Sådan bør miljøafgifter altid fungere. For Venstre er det afgørende, at en ny afgift, som der er tale om her, bruges varsomt og med omtanke. En miljøafgift skal ikke være en skjult skat, og derfor skal de, der rammes af en ny afgift, også have en reel mulighed for at ændre adfærd, mulighed for at undgå betalingen, og det har de netop i det her tilfælde, da fosforet i foderblandinger kan erstattes. Landmanden kan altså ved at ændre adfærd såsom ved at bruge erstatningsprodukter eller undgå, at der tilføres større mængder end nødvendigt i foderet, undgå en for høj sikkerhedsmargen i foderblandingerne.

De penge, som kommer ind, skal føres tilbage. Statskassen skal ikke tjene en eneste krone på